

ปัญหาอันเกิดจากบทบัญญัติในเรื่องการสอบสวน

ตามที่ผู้เขียนได้นำเสนอไว้ในบทที่ 2 เพื่อให้ทราบถึงแนวความคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอันเป็นที่มาของหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาชี้ในคดีอาญา ซึ่งได้วิวัฒนาการและมีการพัฒนา และได้ยอมรับถือเป็นแนวปฏิบัติในประเทศอเมริกาในรูปของหลัก "double jeopardy" อันมีความหมายถึงการห้ามฟ้องชี้ในคดีอาญาและรวมถึงการห้ามสอบสวนชี้ด้วยหลักดังกล่าวมีขึ้นเพื่อให้กระบวนการพิจารณาคดีอาญาเป็นไปโดยบริสุทธิ์ยุติธรรม ให้ความคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของบุคคลที่ได้กระทำความผิด และ เมื่อนำมาใช้บังคับในชั้นสอบสวนจะต้องคำนึงถึงอำนาจของรัฐในการรักษาความสงบเรียบร้อยซึ่ง เป็นวัตถุประสงค์ของการดำเนินคดีชั้นสอบสวนด้วย และในบทที่ 3 ก็ได้นำเสนอเพื่อให้ทราบถึงบทบัญญัติว่าด้วยการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย ประกอบกับระเบียบ ข้อบังคับและคำสั่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานของรัฐทั้งพนักงานตำรวจและอัยการ ในการบังคับใช้กฎหมายในส่วนนี้ด้วย

ฉะนั้น ในบทที่ 4 ผู้เขียนจะได้นำเอาสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เสนอไว้โดยละเอียดในบทที่ 2 โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวความคิดของหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาชี้ในคดีอาญา เพื่อที่จะโยงแนวความคิดดังกล่าวนี้มาวิเคราะห์ให้เข้ากับข้อเท็จจริงในบทที่ 3 เพื่อจะได้วิเคราะห์ถึงแนวทางในการปฏิบัติงานของพนักงานตำรวจและอัยการซึ่ง เป็นผู้บังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการสอบสวนนี้ ซึ่งก่อให้เกิดเป็นปัญหาและข้อขัดข้องในทางปฏิบัติที่น่าสนใจใคร่ที่จะขอเสนอเป็นประเด็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการสอบสวนใหม่ภายหลังจากที่มีคำสั่งไม่ฟ้องคดีของพนักงานอัยการแล้ว ซึ่งผู้เขียนขอแยกวิเคราะห์เป็นหัวข้อที่สำคัญดังนี้ คือ

4.1 ปัญหาอันเกิดจากบทบัญญัติของกฎหมายที่ขัดแย้ง เรื่องการสอบสวนซ้ำเฉพาะกรณีที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง

จากการที่ได้ศึกษาในบทต้น ๆ ซึ่งทำให้ทราบและเข้าใจแนวความคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ "ne bis in idem" ในคดีอาญาซึ่งมีขึ้น เพื่อมุ่งคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลผู้กระทำความผิด เมื่อนำมาใช้ในชั้นสอบสวน ขั้นตอนแรกของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งผู้เขียนได้ทำการวิเคราะห์ไว้แล้วในบทที่ 3 ถึงการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำชั้นสอบสวน หรือการสอบสวนซ้ำตามแนวความคิดและทฤษฎีนั้นมีความหมายว่า เมื่อมีความผิดอาญาเกิดขึ้นและเข้าสู่ขั้นตอนการดำเนินคดีชั้นสอบสวน เพื่อตรวจสอบหรือค้นหาความจริงจนเสร็จสิ้นแล้ว หากมีการทำการสอบสวนในความผิดนั้นอีกถือว่าเป็นการสอบสวนซ้ำอันเป็นการต้องห้าม

เมื่อได้ทำการพิจารณาจากบทบัญญัติในส่วนของกระบวนการสอบสวนตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา การห้ามสอบสวนซ้ำได้บัญญัติไว้ในมาตรา 147 ว่า "เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ห้ามทำการสอบสวนเกี่ยวกับบุคคลนั้นในเรื่องเดียวกันนั้นอีก เว้นแต่จะได้พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี ซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหาไม่" จะเห็นว่าความในบทบัญญัติของกฎหมายมาตรา 147 การห้ามสอบสวนซ้ำมีความหมายเฉพาะในกรณีที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีเท่านั้น ซึ่งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีนี้ ได้แก่ คำสั่งดังต่อไปนี้ คือ

1. คำสั่งไม่ฟ้องของอธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษากราชการแทนในคดีวิสามัญฆาตกรรม
2. คำสั่งชี้ขาดไม่ฟ้องคดีของอธิบดีกรมอัยการในกรณีที่มีความเห็นแย้งของอธิบดีกรมตำรวจ หรือรองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี
3. เป็นคำสั่งไม่ฟ้องของอธิบดีกรมตำรวจ หรือรองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี ซึ่งเห็นด้วยกับคำสั่งไม่ฟ้องคดีของพนักงานอัยการ
4. เป็นคำสั่งไม่ฟ้องของอธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษากราชการแทน ในกรณีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลงนอกราชอาณาจักร

จึงเป็นปัญหาว่าวิเคราะห์ว่าการที่กฎหมายบัญญัติไว้เช่นนี้ กล่าวคือ เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี ห้ามทำการสอบสวนในความผิดเรื่องเดียวกันนั้นอีก ซึ่งจากการศึกษาในเรื่องหลักเกณฑ์การสั่งคดีของพนักงานอัยการ จะเห็นว่าคำสั่งคดีของพนักงานอัยการไม่ได้มีเฉพาะคำสั่งไม่ฟ้องแต่อย่างใดเดียวไม่ ยังมีคำสั่งที่สำคัญ ๆ อีก คือ คำสั่งงดการสอบสวน คำสั่งว่าการเปรียบเทียบชอบแล้วเมื่อเห็นว่าการเปรียบเทียบของพนักงานสอบสวนชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งให้ฟ้องคดี ดังนั้น หากพนักงานอัยการมีคำสั่งในคดีอาญาที่กล่าวถึงนี้แล้ว หากมีการทำการสอบสวนในความผิดเรื่องนั้นอีก โดยที่ไม่ได้ปรากฏว่ามีพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดีแต่ประการใด การสอบสวนใหม่ในความผิดเรื่องเดียวกันนั้นอีกจะถือว่าเป็นการสอบสวนซ้ำต้องห้ามหรือไม่ ซึ่งผู้เขียนขอแยกพิจารณาดังต่อไปนี้ คือ

ก. คำสั่งงดการสอบสวน

ตามที่ได้ศึกษามาแล้วว่า การดำเนินคดีอาญาชั้นสอบสวนและฟ้องคดีนี้มีความมุ่งหมายเพื่อนำตัวบุคคลซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดไปสู่การพิจารณาพิพากษาความผิดในชั้นศาล และในการพิจารณาเพื่อพิพากษาความผิดในชั้นศาลนี้มีหลักสำคัญว่าจะต้องกระทำโดยเปิดเผยต่อหน้าผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด ฉะนั้น ในคดีอาญาเมื่อพนักงานอัยการจะฟ้องคดีต่อศาลนั้น พนักงานอัยการจะต้องนำตัวจำเลยมาส่งศาลด้วยเสมอ หากไม่มีตัวจำเลยในขณะที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องศาลก็จะไม่ประทับรับฟ้องของพนักงานอัยการไว้พิจารณาเลย ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าในสำนวนคดีที่ไม่ปรากฏตัวบุคคลผู้กระทำความผิดนั้น การที่พนักงานอัยการจำเป็นต้องใช้อำนาจสั่งงดการสอบสวนก็เนื่องด้วยเหตุต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นนี้ คำสั่งงดการสอบสวนของพนักงานอัยการน่าจะมีความหมายแต่เพียงว่าระงับการสอบสวนคดีอาญาเรื่องนั้นไว้ชั่วคราว เพราะความจำเป็นเนื่องด้วยไม่ปรากฏตัวบุคคลผู้กระทำความผิด ซึ่งหากต่อมาภายหลังจากที่พนักงานอัยการมีคำสั่งงดการสอบสวนไปแล้ว หากปรากฏตัวบุคคลซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว พนักงานสอบสวนที่มีอำนาจที่จะแจ้งข้อหาและนำคดีเรื่องดังกล่าวขึ้นมาทำการสอบสวนใหม่ได้ การสั่งงดการสอบสวนของพนักงานอัยการไม่ใช่คำสั่งซึ่งได้วินิจฉัยพิพากษาในเนื้อหาความผิดของคดีเรื่องนั้น เหมือนอย่าง เป็นคำสั่งฟ้องหรือคำสั่งไม่ฟ้องซึ่งมีผลทำให้การ

ดำเนินการสอบสวนในความผิดเรื่องนั้นเสร็จสิ้นลง ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งงดการสอบสวนตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 (1) นั้น เป็นเพียงระงับการสอบสวนคดีอาญาเรื่องนั้นไว้ชั่วคราว เนื่องจากไม่ปรากฏบุคคลผู้กระทำความผิดเท่านั้น ไม่ถือว่าการสอบสวนในความผิดเรื่องดังกล่าวได้เสร็จสิ้นลง ฉะนั้น หากภายหลังปรากฏตัวบุคคลผู้กระทำความผิดขึ้น พนักงานสอบสวนมีอำนาจหยิบยกความผิดอาญานั้นขึ้นทำการสอบสวนใหม่ได้ การสอบสวนใหม่ในกรณีนี้ทำได้ไม่เป็นการห้ามและไม่ถือว่าเป็นการสอบสวนซ้ำ

ข. คำสั่งว่าการเปรียบเทียบชอบแล้ว

ในการดำเนินคดีอาญาเพื่อให้กระบวนการพิจารณาเป็นไปโดยรวดเร็วตามหลักวิธีพิจารณาความอาญาที่ดี กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดให้ความผิดเล็กน้อยเป็นความผิดสุ่มโทษ ความผิดซึ่งมีโทษปรับให้สูงกว่าสุ่มโทษ ความผิดต่อกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งมีโทษปรับอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจทำการเปรียบเทียบให้คดีดังกล่าวเสร็จสิ้นในชั้นสอบสวนนี้ได้โดยที่ไม่ต้องนำคดีดังกล่าวนี้ไปสู่การดำเนินคดีชั้นศาล โดยพนักงานสอบสวนต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการที่กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37, 38 ซึ่งเมื่อพนักงานสอบสวนได้ทำการเปรียบเทียบคดีอาญาดังกล่าว และส่งสำนวนมาให้พนักงานอัยการตรวจสอบแล้วเห็นชอบด้วยกับการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ก็จะมีผลทำให้สิทธินำคดีอาญาดังกล่าวมาฟ้องเป็นอันระงับไป ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (3) ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า เมื่อการเปรียบเทียบคดีมีผลทำให้คดีอาญาเรื่องดังกล่าวเป็นอันเลิกกันไป จึงเท่ากับการเปรียบเทียบคดีนั้นมิผลทำให้การสอบสวนคดีนั้นเป็นอันเสร็จสิ้นลงไปด้วย ฉะนั้น หากไม่ใช้กรณีที่มีพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี พนักงานสอบสวนจะนำเอาความผิดซึ่งเรื่องเดียวกันโดยพนักงานอัยการมีคำสั่งเห็นชอบด้วยนี้มาทำการสอบสวนใหม่อีกครั้งไม่ได้ น่าจะถือว่าเป็นการสอบสวนซ้ำต้องห้าม

ค. คำสั่งให้ฟ้องคดี

จากการที่ทบอัยการห้ามสอบสวนซ้ำในความผิดเรื่องเดียวกันนั้นอีกตาม
 กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147 บัญญัติเฉพาะกรณีของคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี
 เท่านั้น ในทางปฏิบัติกรณีพนักงานอัยการมีคำสั่งให้ฟ้องคดีและได้ทำการยื่นฟ้องผู้ต้องหา เป็น
 จำเลยในชั้นศาล คดีอยู่ระหว่างการพิจารณา พนักงานสอบสวนกลับทำการแจ้งข้อหาใหม่และทำ
 การสอบสวนผู้ต้องหาในความผิดเรื่องเดียวกันนั้นใหม่ หรือพนักงานอัยการสั่งให้ทำการสอบสวน
 เพิ่มเติมในฐานความผิดอื่นที่เกิดขึ้นจากความผิดเรื่องเดียวกันนั้น เพื่อขอให้ศาลอนุญาตให้ทำ
 การแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องลงโทษจำเลยให้หนักขึ้น ตัวอย่างเช่น ข้อเท็จจริงในคำพิพากษาฎีกาที่
 750/2494 อัยการฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ตามที่พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบ
 สอนมา ดังนี้ สืบพยานโจทก์ได้ 2 ปาก โจทก์ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องเป็นว่าจำเลย
 กระทำผิดฐานปล้นทรัพย์ โดยพนักงานสอบสวนยังมีได้มีการสอบสวนในความผิดฐานปล้นทรัพย์
 ไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเมื่อ
 พิจารณาตามกฎหมายแล้ว การสั่งฟ้องคดีนั้นเป็นการสั่งชี้ขาดว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดตาม
 ข้อกล่าวหา และไม่มีเหตุที่ผู้ต้องหานั้นไม่ควรต้องรับโทษกับทั้งไม่มีเหตุที่ไม่ควรฟ้องผู้ต้องหานั้น
 เป็นการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งความผิดที่ผู้ต้องหาได้กระทำความผิด และเมื่อพนักงานอัยการได้สั่ง
 ฟ้องแล้ว พนักงานอัยการก็ต้องฟ้องหรือดำเนินการเพื่อให้ได้ตัวมาเพื่อยื่นฟ้องในชั้นศาลต่อไป
 การสอบสวนในความผิดนั้นน่าจะถือได้ว่าเสร็จสิ้นลงแล้ว เช่นเดียวกับกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่ง
 เด็ดขาดไม่ฟ้องคดี ฉะนั้น หากไม่ใช่กรณีที่พบบพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดีแล้ว พนักงาน
 สอบสวนจะทำการแจ้งข้อหาและทำการสอบสวนใหม่ในฐานความผิดอื่นของความผิดเรื่องเดียวกัน
 นั้น หรือพนักงานอัยการจะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมฐาน
 ความผิดในความผิดเรื่องเดียวกันนั้นอีก น่าจะถือว่าเป็นการสอบสวนซ้ำต้องห้าม โดยพิจารณา
 จากทฤษฎีและแนวความคิดของหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำที่นำมาปรับใช้เพื่อความ
 คุ้มครองผู้ต้องหาในการดำเนินคดีชั้นสอบสวน กล่าวคือ เมื่อคดีเดิมได้ทำการสอบสวนเสร็จสิ้น
 จะทำการสอบสวนบุคคลในเรื่องเดียวกันนั้นอีกไม่ได้ เว้นแต่มีเหตุอันสมควร (พบบพยานหลักฐาน
 ใหม่อันสำคัญแก่คดี)

4.2 ปัญหาอันเกิดจากโครงสร้างการดำเนินกระบวนการพิจารณาชั้นก่อนฟ้องที่แยกการสอบสวน ออกจากการฟ้องคดี

เป็นที่ยอมรับกันว่าในการดำเนินคดีอาญาทั้งในระบบ Civil Law และ Common Law ในกระบวนการพิจารณาชั้นก่อนฟ้อง คือ ในชั้นสอบสวนและฟ้องร้องคดีถือเป็นขั้นตอนเดียว ไม่อาจแบ่งแยกกันได้ โดยมีเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกว่า "พนักงานอัยการ" เป็นผู้นำที่รับผิดชอบเพื่อนำคดีไปสู่การพิจารณาของศาล โดยพนักงานอัยการมีอำนาจควบคุมการสอบสวนคดีอาญาหรือ เข้ามามีส่วนร่วมในการสอบสวนคดีของตำรวจเองได้ ในลักษณะควบคุมตรวจสอบการใช้ อำนาจซึ่งกันและกันขององค์กรของรัฐ แต่เมื่อพิจารณาประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของ ไทย เราในปัจจุบัน แม้จะได้บัญญัติเรื่องการสอบสวนฟ้องร้องไว้ในภาคเดียวกันเพื่อแสดง ให้เห็นถึงการเป็นกระบวนการเดียวกันของการดำเนินคดีอาญาในชั้นสอบสวนฟ้องร้องก็ตาม แต่อาจจะเป็นเพราะ เนื่องจากประเทศไทยเราได้รับอิทธิพลกฎหมายของประเทศต่าง ๆ หลายประเทศ จึงทำให้นักกฎหมายไทย เกิดความคิดความเข้าใจที่สับสนเกี่ยวกับวิธีค้นหาความจริง และ เจตนารมณ์ของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เลยทำให้การค้นหาความจริงโดยเฉพาะ ในชั้นสอบสวนฟ้องร้องไม่บรรลุผลเท่าที่ควร โดยการตีความจากองค์กรที่เกี่ยวข้องและจากการ ปฏิบัติในอดีต เรื่อยมาจนปัจจุบันที่พิจารณากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจากจุดชั้นใน "อำนาจ" และจากตัวบทบัญญัติของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้นเองด้วย ที่มีกำหนดอำนาจของ พนักงานอัยการ เกี่ยวกับการสอบสวนให้ชัดเจน กลับไปให้ความสำคัญในการสอบสวนของ พนักงานสอบสวนเป็นหลัก จนทำให้เกิดการแบ่งแยกอำนาจสอบสวนกับอำนาจฟ้องร้องคดีออกจากกันค่อนข้างเด็ดขาด พนักงานสอบสวนสามารถเริ่มคดีได้เองและดำเนินคดีต่อไปได้โดย ลำพังจนกระทั่งเสร็จสิ้นการสอบสวน สรุปสำนวนทำความเข้าใจเห็นเสนออัยการ เมื่อกฎหมาย ให้พนักงานสอบสวนเป็นองค์กรเบื้องต้นในการเริ่มคดีอาญาโดยไม่มียุติธรรมอื่นคอยคานอำนาจอยู่

มักจะเกิดปัญหาอันส่งผลกระทบต่อผู้ต้องหาเสมอ เช่น การข้อมผู้ต้องหาให้รับสารภาพ² ภาพพจน์ที่ปรากฏในสายตาประชาชนโดยทั่วไปเห็นว่าการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนเต็มไปด้วยผลประโยชน์ที่จะให้คนหรือโทษแก่คดีอย่างไรก็ได้ การที่แยกอำนาจโดยเด็ดขาดนี้โดยผิดหลักระบบอัยการสากลที่ให้พนักงานอัยการเป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินคดีอาญาชั้นสอบสวนฟ้องร้องตั้งที่กล่าวมาแล้ว ทำให้พนักงานอัยการไม่สามารถที่จะเข้ามาคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้ตั้งแต่เริ่มคดี บทบาทพนักงานอัยการตามกฎหมายจำกัดเฉพาะการตรวจสอบสำนวนและฟ้องคดีตามสำนวนการสอบสวนที่พนักงานสอบสวนเสนอมาเท่านั้น³ โครงสร้างกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในปัจจุบันโดยเฉพาะในขั้นตอนการสอบสวนคดีอาญา จึงมีลักษณะขาดการคานและดุลอำนาจกัน (check and balance) ในระหว่งองค์กรของรัฐ ซึ่งควรจะเป็นตามหลักการบริหารงานยุติธรรมที่ดี

นอกจากนี้ การที่ดำเนินคดีอาญาในชั้นสอบสวนฟ้องร้องแยกกันเด็ดขาดเป็น 2 ขั้นตอนยังก่อให้เกิดประเด็นปัญหาที่สำคัญโดยตรงกับวิทยานิพนธ์ที่ผู้เขียนนำเสนอก็คือ ผู้ต้องหาตกอยู่ในสภาวะที่เสี่ยงต่อการตกอยู่ในกัยนตรายเป็นครั้งที่สอง หรือเดือดร้อนสองครั้งในเรื่องเดียวกัน สิทธิเสรีภาพของเขาอาจไม่ได้รับความคุ้มครองตามหลัก ne bis in idem หรือหลัก double jeopardy เพราะตามที่ได้ศึกษามาแล้วกฎหมายให้อำนาจพนักงานสอบสวนอย่างมากในการใช้อำนาจสอบสวน รวมทั้งการเข้ามาตราการบังคับต่าง ๆ ซึ่งโดยเฉพาะการเข้ามาตราการบังคับเป็นอำนาจที่อิสระของตำรวจโดยเฉพาะ ไม่มีกลไกการควบคุมการใช้อำนาจระหว่างองค์กรที่ต่างกันเลย ทำให้บุคคลที่ตกเป็นผู้ต้องหาส่วนใหญ่ได้รับความเดือดร้อน เช่น ในเรื่องของการจับซึ่งถือเป็นการจำกัดเสรีภาพในการเคลื่อนไหวของบุคคลในชั้นต้น ซึ่งว่ากันตามกฎหมายจะกระทำโดยไม่มีหมายจับไม่ได้ เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้น เช่น จับผู้กระทำความผิดซึ่งหน้า จับบุคคล

² รายงานพิเศษ "การสอบสวนตายโดยไม่ต้องคลอต." สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ฉบับที่ 33 ปีที่ 26 (10 กุมภาพันธ์ 2523), หน้า 20.

³ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143

พยายามกระทำผิด หรือจับเมื่อมีเหตุสงสัยว่าจะหลบหนี ฯลฯ⁴ แต่ในทางปฏิบัติตำรวจจะจับโดยไม่มีหมายเป็นส่วนใหญ่ คือ เอาความสะดวกและเคยชินเป็นหลักเมื่อสงสัยบุคคลใดก็จะจับไว้ก่อน โดยไม่ได้พิจารณาถึงจุดมุ่งหมายของการจับว่ามีเพื่ออะไร

หากการสอบสวนฟ้องร้องของเราเป็นไปตามระบอบอัยการสากล ซึ่งพนักงานอัยการเป็นผู้รับผิดชอบ ก็จะเข้ามาดูแลคุ้มครองประโยชน์ของผู้ต้องหาได้ตั้งแต่เริ่มคดี หากกรณีมีเงื่อนไขระงับคดีเนื่องจากเหตุผลทางกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 หรือ 147 หรือเนื่องจากเหตุผลทางกฎหมายสารบัญญัติก็ตาม พนักงานอัยการก็สามารถที่จะวินิจฉัยได้แต่ต้นเลยว่าการกระทำที่กล่าวหานั้น เป็นความผิดหรือไม่ โดยไม่ต้องรอให้ผ่านขั้นตอนของการสอบสวนจนเสร็จสิ้นกระแสความก่อน ผู้ถูกกล่าวหาในฐานะที่เป็นประธานในคดีจะมีลักษณะเป็นรูปให้เห็นเด่นชัดขึ้น จะทำให้การสอบสวนมีประสิทธิภาพและจะทำให้ช่วยลดปัญหาในเรื่องของการสอบสวนซ้ำได้

4.3 ปัญหาเรื่องความเข้าใจต่อหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำในการดำเนินคดีชั้นสอบสวน

จากการที่บทบัญญัติของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งเป็นกฎหมายที่วางระบบการดำเนินคดีอาญาในชั้นก่อนฟ้องของไทยเรา เมื่อพิจารณาแล้วค่อนข้างจะเห็นได้ว่าแยกการสอบสวนฟ้องร้องออกจากกันอย่างเด็ดขาด โดยให้พนักงานตำรวจซึ่งนอกจากจะต้องรับผิดชอบสืบสวนคดีอาญาแล้วยังต้องรับผิดชอบในการสอบสวนคดีจากคดีความผิดและเป็นที่ยอมรับกันว่า การสอบสวนเป็นหัวใจของการดำเนินคดีอาญาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการพิจารณาพิพากษา แม้วิธีพิจารณาความอาญามีบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนนี้⁵

⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 87

⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147

แล้วไม่ให้อ้างอิงได้รับความเดือดร้อนหลายครั้งโดยไม่จำเป็นก็ตาม แต่ปรากฏว่าในการปฏิบัติกฎหมายดังกล่าวนี้ไม่ได้รับความสนใจและใช้บังคับเท่าที่ควร ไม่มีการนำมาหยิบยกอ้างอิงใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสอบสวนเลย ยิ่งเมื่อเทียบกับชั้นพิจารณาของศาลจะยิ่งเห็นความแตกต่างที่ชัดเจนมาก เพราะชั้นพิจารณาของศาล^๕ ได้ให้ความสำคัญ มีการศึกษาวิเคราะห์ถกเถียงและนำมาใช้เพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของจำเลยอย่างเห็นได้ชัดเจน แม้ตัวจำเลยเองก็มักจะกล่าวอ้างเสมอว่าคดีที่โจทก์นำมาฟ้องนั้นต้องห้ามตามบทบัญญัติเรื่องการฟ้องซ้ำ นอกจากนี้ยังมีคำพิพากษาฎีกาวางแนวทางปฏิบัติของเรื่องดังกล่าวไว้มากมาย อาจกล่าวได้หลักวิธีพิจารณาความอาญา "ne bis in idem" ซึ่งห้ามมิให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำนั้น ในความเป็นจริงทางปฏิบัติมีการนำไปใช้อย่างจริงจัง เป็นรูปร่างที่มองเห็นปรากฏชัดมากกว่าชั้นสอบสวน ส่วนในชั้นสอบสวนนั้นไม่เคยพบว่าผู้ต้องหาได้มีการร้องเรียนว่าการสอบสวนเป็นไปโดยไม่ชอบ เพราะครั้งหนึ่ง เขาเคยถูกสอบสวนมาแล้ว

ผู้เขียนจึงเห็นว่า เป็นปัญหาน่าสนใจที่จะทำการวิเคราะห์เพราะหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ โดยเฉพาะในคดีอาญานั้นเกิดขึ้นจากการที่มีความประสงค์จะให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลเป็นสำคัญ แต่ในความจริงแนวปฏิบัติขององค์กรและตัวเจ้าพนักงานในการนำหลักการดังกล่าวไปใช้ ในชั้นพิจารณาคดีของศาลจึงแตกต่างกับชั้นสอบสวน ซึ่งเมื่อผู้เขียนได้ศึกษาโดยละเอียดว่าด้วยการสอบสวนของไทยในบทที่ 3 นั้น เห็นว่าหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำในคดีอาญาชั้นพิจารณาคดีของศาลเมื่อนำมาปรับใช้ในชั้นสอบสวนของเจ้าพนักงาน (ตำรวจ อัยการ) ให้ผลคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลที่แตกต่างกันอันเนื่องมาจากแนวความคิด ทางปฏิบัติขององค์กรและเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจใช้บังคับกฎหมายดังกล่าวแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม การดำเนินคดีชั้นสอบสวนก็ยังคงต้องให้ความสำคัญแล้วคำนึงถึงการให้คุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาตามหลักการดังกล่าวด้วย

^๕ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4)

ผู้เขียนมีตัวอย่างของข้อเท็จจริงในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้นนำมาเสนอ เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเข้าใจในหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำขององค์กรและเจ้าพนักงานในชั้นสอบสวน ดังนี้

ตัวอย่างนี้⁷ เป็นเรื่องเกี่ยวกับความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งอธิบดีกรมตำรวจได้มีหนังสือพร้อมสำนวนการสอบสวนของสถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ คดี นางสาวศิริธนา ยศยะเสน ถึงอัยการสูงสุดเพื่อให้ชี้ขาดความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการกองคดีอาญา กอง 5 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145

คดีนี้ข้อเท็จจริงได้ความว่า ร.ต.อ.เอกภพ ประสิทธิ์วัฒน์ชัย ได้ให้ ส.ต.อ.วิชัย แสนใจงาม ปลอมตัวเข้าไปใช้บริการติดต่อผู้ต้องหาในร้านอาหารแพนต้าเพื่อให้ผู้ต้องหาจัดหาหญิงมาร่วมประเวณี ผู้ต้องหาได้จัดให้ น.ส.รัตน์ อ่ำไพพร ให้ไปร่วมประเวณีกับ ส.ต.อ.วิชัย และ ส.ต.อ.วิชัย ได้มอบธนบัตรใบละ 500 บาท ให้ น.ส.รัตน์ เป็นค่าร่วมประเวณี น.ส.รัตน์ ได้มอบธนบัตรดังกล่าวให้แก่ผู้ต้องหา จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าจับกุมตัวผู้ต้องหาดำเนินคดีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283, 286 , พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 16 (1) ซึ่งพนักงานอัยการได้มีคำสั่งไม่ฟ้องและอธิบดีกรมตำรวจได้เห็นฟ้องด้วยแล้ว และอธิบดีกรมตำรวจได้สั่งให้พนักงานสอบสวนได้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 , พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530 มาตรา 4 พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 5 (1)

⁷ หนังสือกรมตำรวจ ปกปิด ต่วน ที่ มท.0503.32/293 ลงวันที่ 6 กรกฎาคม

พนักงานอัยการกองคดีอาญา มีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530 มาตรา 5 และสั่งไม่ฟ้องตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 5 (1) โดยเหตุผลว่าไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหา เป็นหญิงผู้ทำการค้าประเวณีและได้ติดต่อกับชกชวบุคคลใน สาธารณสถานให้ร่วมประเวณีกับผู้ต้องหา

อธิบดีกรมตำรวจมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการในความผิดตาม พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 5 (1) โดยเหตุผลว่าผู้ต้องหาได้ ติดตามตัว น.ส. รัตน์ ในสาธารณสถานเพื่อการค้าประเวณี

คดีนี้อธิบดีกรมตำรวจมีความเห็นแย้ง เจพายข้อหาชกชวบุคคลในสาธารณสถาน เพื่อ ค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 5 (1)

ทางอัยการสูงสุดจึงได้มีหนังสือชี้ขาดความเห็นแย้งคดี น.ส.ศิริธนา ยศชเสน ผู้ต้องหา ฐานชกชวบุคคลในสาธารณสถานเพื่อการค้าประเวณีถึงอธิบดีกรมตำรวจ^๘ โดยให้ เหตุผลประกอบดังนี้ คือ

อัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงในคดีนี้เป็นอย่างเดียวกับข้อเท็จจริงของ กองคดีอาญา กอง 5 ส.1 เลขรับที่ 314/2534 ซึ่งแต่เดิมได้มีการแจ้งข้อหาและสอบสวน น.ส.ศิริธนา ยศชเสน ผู้ต้องหาแล้ว และพนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหา ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283, 286 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 16, 27 แต่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาในฐานะความผิดตามบทมาตราดังกล่าว อธิบดี กรมตำรวจเห็นชอบ คำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการจึงเป็นคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องตามกฎหมาย และนอกจากอธิบดีกรมตำรวจจะเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการแล้ว ยังสั่งให้

^๘ หนังสือที่ คส.๐๐15/3๐1 ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2535

พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 และพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 5 (1) ต่อไปอีก กรณีจึงเป็นสำนวนคดีนี้ขึ้น เห็นว่าคดีนี้เกิดขึ้นเพราะความผิดพลาดของฝ่ายรัฐในการพิจารณาปรับบทความผิดเกี่ยวกับการกระทำของผู้ต้องหา เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาได้รับความเดือดร้อนหลายครั้งในเรื่องเดียวกัน เป็นการฝ่าฝืนหลัก ne bis in idem ซึ่งปรากฏเนื้อหาอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 21, 39 (4) และมาตรา 147 ทั้งไม่ปรากฏว่าได้มีหลักฐานใหม่อันเป็นสำคัญแก่คดีซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหาได้ การดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในคดีนี้อีกจึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้ต้องหา เพราะเท่ากับเอาความผิดพลาดของฝ่ายรัฐมาเป็นผลร้ายแก่ผู้ต้องหา เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาต้องเดือดร้อนซ้ำแล้วซ้ำอีก คดีต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147 เป็นกรณีขาดเงื่อนไขให้อำนาจดำเนินคดีกับผู้ต้องหา อัยการสูงสุดจึงมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งฟ้องและคำสั่งไม่ฟ้อง น.ส.ศิริธนา ยศยะเสน ผู้ต้องหา ของพนักงานอัยการในคดีนี้และให้ยุติการดำเนินคดีกับ น.ส.ศิริธนา ยศยะเสน ผู้ต้องหาในคดีนี้ และได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการต่อไป

จากคดีตัวอย่างที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัตินี้ หลักกฎหมายในเรื่องของการสอบสวนที่ว่า⁹ เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ห้ามมิให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับบุคคลนั้นในเรื่องเดียวกันนั้นอีก เว้นแต่จะได้พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี...ฯลฯ ในทางปฏิบัติจากคดีนี้ชี้ให้เห็นว่าพนักงานสอบสวนมีความเข้าใจความหมายทางกฎหมายของคำว่า "เรื่องเดียวกัน" นั้น หมายถึงฐานความผิดซึ่งก่อกองสืบเนื่องมาจากนำความเข้าใจในเรื่องของการแจ้งข้อหา ซึ่งกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาคงบัญญัติไว้เพียงแต่ว่า "เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก...ฯลฯ และให้แจ้งข้อหาให้ทราบ" โดยมีได้ให้ความหมายของคำว่า "ข้อหา" เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติแต่อย่างไร¹⁰ ทางกรมตำรวจก็ได้มีการออกระเบียบวางแนวปฏิบัติให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามในเรื่องนี้แต่

⁹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147

¹⁰ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134

อย่างไร¹¹ พนักงานตำรวจที่เป็นพนักงานสอบสวนจึงคงไปยึดถือความเห็นของศาล ซึ่งวินิจฉัยว่าข้อหานี้^{๑๑} หมายถึงฐานความผิด*

ซึ่งในเรื่องความหมายของการแจ้งข้อหา^{๑๒} ผู้เขียนเห็นว่าการตั้งข้อหา^{๑๓} เป็นจุดเริ่มต้นของการสอบสวน หากพนักงานตำรวจซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนเข้าใจในแนวความคิดของหลักการดำเนินคดีอาญาสมัยใหม่ ซึ่งผู้ตกกล่าวหาว่ากระทำความผิดมิใช่วัตถุแห่งการชักฟอก แต่เป็น "ประธานในคดี" มีสิทธิต่าง ๆ ในอันที่จะต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ และทราบวัตถุประสงค์ของการแจ้งข้อหา^{๑๔} ซึ่งมีขึ้นเพื่อให้ผู้ต้องหาได้รับทราบว่าเขาถูกกล่าวหาหรือถูกฟ้องว่าอย่างไร เพื่อที่เขาจะได้มีโอกาสแก้ข้อกล่าวหาหรือให้การแก้คดีได้อย่างถูกต้อง เพื่อเป็นหลักประกันให้ผู้ต้องหาได้ต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่^{๑๕} ตามหลักวิธีพิจารณาความอาญาในเรื่องของการฟังความทุกฝ่าย^{๑๖}

เพราะฉะนั้น ความหมายที่ถูกต้องของการแจ้งข้อหาจึงน่าจะหมายถึง การแจ้งเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ผู้ต้องหาได้ก่อขึ้นและยืนยันให้เขาทราบว่า การกระทำของเขานั้นเข้าข่ายเป็นความผิดอาญาฐานใด ซึ่งจะทำให้ผู้ต้องหาสามารถเข้าใจและต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นกรณีความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท กรรมก็คือข้อหา และกรณีหลายกรรมต่างวาระกัน ทุกกรรมย่อมเป็นข้อหาหนึ่ง^{๑๗}

¹¹ ตูระเบียบกรมตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะ 8 ข้อ 247

* คำพิพากษาฎีกาที่ 1250/2521 (ป) หันส่วนผู้จัดการยกยอกทรัพย์ของห้างหุ้นส่วนจำกัด หันส่วนคนใดคนหนึ่งเป็นผู้เสียหายมอบอำนาจให้ผู้ร้องทุกข์ได้ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยฐานยกยอก ไม่ได้แจ้งข้อหาตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับหุ้นส่วนจดทะเบียนฯ พ.ศ. 2499 มาตรา 46 ฐานทำงบลเท็จ ถือไม่ได้ว่ามี การสอบสวนในความผิดฐานนี้แล้ว อัยการฟ้องฐานนี้ไม่ได้

¹² ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134, 138, 158, 142, 172 ทวิ 83, 84, 103

¹³ คณิต ๗ นคร, กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, หน้า 8.

¹⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 46-47.

สำหรับพนักงานอัยการ ซึ่งเข้ามาเกี่ยวข้องกับการสอบสวนเมื่อได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนนี้¹⁵ จากคดีตัวอย่างแนวทางปฏิบัติของพนักงานอัยการได้วินิจฉัยไว้โดยชัดเจนว่าเป็นการขัดต่อหลัก ne bis in idem โดยเห็นว่ากรณีความผิดครั้งเดียวจะต้องดำเนินคดี คือ ทำการสอบสวนในความผิดนั้นเพียงครั้งเดียว เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นของกฎหมายที่ให้อำนาจไว้ คือ กรณีมีพยานหลักฐานใหม่ แสดงว่าพนักงานอัยการมีความเข้าใจหลักทฤษฎีและวัตถุประสงค์ของหลักกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147 ว่ามีขึ้นเพื่ออะไร จึงสามารถนำกฎหมายนี้มาปรับใช้ได้ถูกต้องตามเจตนารมณ์ ซึ่งทำให้ผู้ต้องหาได้รับความเป็นธรรมขึ้น

ในที่สุดปัญหาเรื่องความเข้าใจในหลักการห้ามดำเนินกระบวนพิจารณาซ้ำชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนในการดำเนินการสอบสวนความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ได้มีมติของคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ 30 เมษายน 2534 อนุมัติตามมติคณะกรรมการกฤษฎีกาฝ่ายสังคมและกฎหมาย ซึ่งมีสาระสำคัญโดยย่อว่า ในกรณีที่มีการกระทำผิดกฎหมายหลายฉบับ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดนั้นทุกตัวบทกฎหมาย หากได้พบเห็นหรือรู้ถึงการกระทำผิดให้ประสานงานปรึกษาหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดทุกตัวบทกฎหมาย จากมติของคณะรัฐมนตรีดังกล่าวนี้พนักงานสอบสวนจึงต้องมีความระมัดระวังในเรื่องดังกล่าวเป็นพิเศษ กล่าวคือ พนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนความผิดที่มีเกี่ยวพันกันนั้นในครั้งเดียวให้หมด ไม่ว่าจะคดีนั้นจะเกิดขึ้นและอยู่ที่ใด แม้จะไม่อยู่ในเขตการสอบสวนของตนก็ตาม หากเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกันและได้เกิดขึ้นแล้ว จะต้องดำเนินการสอบสวนรวมเป็นสำนวนเดียวกันไปในคราวเดียวกันทั้งหมด จะแยกสอบสวนตามเขตอำนาจของตนในแต่ละความผิดแล้วส่งสำนวนให้อัยการแยกฟ้อง เพื่อให้มีการลงโทษจำเลยแต่ละกระบวนหรือกรรมเรียงกันให้ได้รับโทษสูงเหมือนแต่ก่อนไม่ได้ เป็นการผิดวัตถุประสงค์ของกฎหมาย¹⁶

¹⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143

¹⁶ จิตติ เจริญน้ำ, "พนักงานสอบสวนต้องดำเนินคดีครั้งเดียวทุกความผิด,"